

SAŠA NOVÝ

DEJTE LÁSKU
ŽIVÝM

DEJTE LÁSKU
ŽIVÝM

Saša Nový

Kniha je napsaná na motivy písně Bílej květ od skupiny Komunál. Tímto jim chci moc poděkovat. Tato skladba, jako mnoho dalších, mě zaujala a inspirovala. Moc děkuji Komunálu.

KONCERT

Martin vyšel ze sprchy. Do zrcadla na zdi se raději ani nedíval. Měl pocit, že ve svém věku se už nemá nač dívat. Když odložil mokrou osušku na věšák, vyčistil si zuby a nahý vyběhl z koupelny. Byl rád, že obstarožní kotel nevyprávěl službu a tekla teplá voda. V místnosti, která sloužila jako kuchyně i obývací zároveň, zapnul kávovar a začal se oblékat. Pohled na napodobeninu starožitných hodin mu jasně naznačil, že do začátku koncertu mu zbývají necelé dvě hodiny. Do města, kde jeho oblíbená kapela vystupovala, to bylo slabou hodinu. Rychle na sebe natáhl připravené oblečení, ve spěchu vypil malé presso a s cigaretou v ruce vyšel před dům.

„Už jsem se bál, že jsi na mě zapomněl,“ oddychl si Martin, když dosedl na sedadlo vedle řidiče.

„Mám jen deset minut zpoždění,“ ušklíbl se uraženě Jarďa.

Martin se na něho přátelsky pousmál. Byl příteli vděčný, že se obětoval. Mohl sice jet svým autem, ale to by si koncert neužil a nemohl si dát pivko. „Já vím, jen tě škádlím,“ ohlédl se na Jarďu.

„V kolik počítáš, že bude konec?“ zeptal se řidič, když šlápl na plyn a po staré asfaltce, několik let neopravované, se hnul k silnici. Co tomu říkaly tlumiče jeho auta neřešil.

Martin mlčky pokrčil rameny. Koncert začínal v osm a měl trvat zhruba dvě hodiny. Ale sám neznal přesný čas.

„To jsem se toho dozvěděl,“ ušklíbl se Jarda, „domluvíme se, že od desíti budu čekat v kavárně naproti hale. Ale čekám jen do půlnoci,“ dodal kategoricky.

„Jsem tvým dlužníkem,“ usmál se Martin s pohledem upřeným na silnici před nimi. Byl sice kamarádovi vděčný, zároveň se pevně držel madla nade dveřmi, protože Jarda určitě nedodržel předepsanou rychlost.

„Užij si to,“ popřál Jarda Martinovi, když zastavili před halou, kde za půl hodiny začínal koncert.

Martin mu ukázal vztyčený palec, zabouchl dveře auta a rychle se ponořil do masy fanoušků, kteří čekali na koncert své oblíbené kapely. Bylo jich tu opravdu hodně. Určitě několik stovek.

Ještě před pár lety by Martina nenapadlo, že ve svých letech bude objíždět koncerty kapely, která mu zpočátku nic neříkala. Považoval tuhle skupinu za jednu z mnoha. Až jednou narazil na cédéčko, které změnilo jeho názor. Zaujaly ho texty a přišel na chuť i jejich hudbě. Hodně mu v tom pomohl i o patnáct let mladší bráška, který tuhle kapelu miloval. Zpočátku se Martin bál, že bude na koncertech vypadat jako nějaký středověký artefakt. Po několika návštěvách zjistil, že na tuhle kapelu chodila nejen mládež, ale i fanoušci mnohem starší, než byl on.

„Uhni!“ strčil do Martina blondětý kluk v rozdrbaných džínách a cpal se do dveří haly.

V první chvíli po něm Martin chtěl sáhnout a stáhnout ho. Ani trochu se mu nelíbilo mladíkovo chování, který vypadal jako by vyšel

z kosmetického salónu. Nakonec si to rozmyslel. Nechtěl si kazit večer. Navíc klučina, sotva plnoletý, už vypadal, že má něco upito.

Ještě před začátkem koncertu Martin stačil vypít pivo a vykouřit před halou cigaretu. S dalším kelímek lahodného moku se připojil k davu fanoušků, kteří netrpělivě čekali na své oblíbence. Netrvalo dlouho a nechal se strhnout davem a vyvolával své oblíbence.

Martin si ani nestačil všimnout, kdy se na pódiu objevil bubeník. Ve chvíli, kdy se jeho paličky poprvé dotkly bicích, nastalo doslova šílenství. Za doprovodu taktů začali nastupovat jednotliví členové Komunálu. Každý člen kapely se okamžitě připojil se svým nástrojem a během chvíle se halou nesly první tóny. Ve chvíli, kdy na scénu vyběhl zpěvák, šílenství fanoušků nebralo konce. Celé to vygradovalo, když se ozvaly první takty písničky Tulák a král. Jedna z Martinových nejoblíbenějších. Jako v transu zapomněl, že v ruce drží kelímek s pivem. Okamžitě se polil. Bylo mu to jedno. Přidal se k ostatním a začal zpívat, mávat rukama a užívat si koncert všemi póry svého těla.

Koncert měl úžasnou atmosféru. Martin úplně zapomněl na svůj věk a starosti, které ho trápily. Stal se součástí masy, která si užívala skvělý koncert. Zcela se smazaly věkové a rasové bariéry. Najednou byli všichni jedno tělo a hlas. Nikomu nevadilo, kdo jak falešně zpívá.

Ještě dlouho po skončení koncertu Martinovi v hlavě zněly tóny a texty písní, které během koncertu slyšel. S úsměvem na rtech a dobrou náladou se valil zajatý davem ven z haly. U stánku s občerstvením byla fronta. To ho neodradilo. Poctivě si ji vystál a koupil si hned dvě piva. Potřeboval osvěžit vyschlé hrdlo. S kelímky v ruce poodešel za roh haly, kde si je odložil a s chutí si zapálil cigaretu. Stejný nápad mělo

mnoho dalších fanoušků, ale i tak tu bylo volněji a člověk se nemusel bát, že nestojí na noze někoho jiného.

Nikotinový abstrák si vyžádal, aby si Martin zapálil vzápětí druhou cigaretu. V tu chvíli se k chodníku, přičítala černá audina. Se skřípěním brzd zastavilo auto sotva tři metry od Martina. Od volantu vylezl řidič a začal se rozhlížet. Už od pohledu bylo vidět, že chlapík, o něco starší než Martin, se s napnutými lícními svaly rozhlíží po skupinkách účastníků koncertu.

„Jakube!“ vykřikl náhle neznámý muž. „Okamžitě ke mně!“

Martin se ohlédl směrem, kterým se díval neznámý muž v obleku za několik tisíc. V první chvíli si myslel, že volá na psa. Po chvíli poznal, že je tomu jinak. Davem se prodíral kluk, na kterém bylo jasně znát, že to dělá jen se zapřením všech sil.

„Musíš mi dělat ostudu?“ ohradil se našťavaně mladík, který došel k autu.

„Jakou ostudu! Takhle si představuješ přípravu na závody!“ křičel starší muž na mladíka a panovačným gestem ukázal na auto, „okamžitě nasedni! Tohle si ještě vyřídíme!“

„Tohle snad není nutné, tati,“ ohradil se nesměle mladík, přesto se sklopeným zrakem došel ke dveřím otcova vozu, „byl jsem jen na koncertě.“

„Zapadni do auta! Takhle zase nic nezaběhneš a skončíš jako vždycky bez medaile!“ soplil nepřičetně muž a vztekle nasedl za volant své káry.

Mladík se zahanbeně rozhlédl po lidech kolem sebe. Nebylo těžké poznat, že by se nejráději propadl do země. Nakonec nasedl do auta svého otce.

Martin nevěřicně pozoroval celou událost. V mladíkovi poznal kluka, co do něj strčil hned po příchodu na koncert. Po jeho aroganci nezůstala ani stopa. Jako ovce sedl na sedadlo spolujezdce a se sklopeným zrakem hleděl kamsi na podlahu. V tu chvíli si byl Martin jistý, že mladík i vystrízlivěl. Přesto, že na začátku byl na toho šampónka našťvaný, nyní mu ho bylo líto. Chování jeho otce Martina dost zarazilo. Tak arogantního člověka už dlouho nezažil. Ještě dlouho hleděl za autem, které vyrazilo od chodníku tak prudce, že bylo jediné štěstí, že tam zrovna nikdo nešel.

„Jaký byl koncert?“ zeptal se Jarda, když se Martin posadil ke stolu, kde na něho kamarád čekal.

„Cože?“ zeptal se Martin, který byl duchem úplně mimo. Neustále musel myslet na událost s neznámým klukem a jeho otcem. Najednou si uvědomil, že mu je toho kluka líto.

„Ty sis něco šlehl?“ zeptal se překvapeně Jarda, který se pátravě zahleděl kamarádovi do tváře.

„Jsi blbej!“ ohradil se našťvaně Martin, který si uvědomil, že se chová hloupě. „Koncert byl úžasný. Měl jsi tam jít se mnou.“

Jarda ho odbyl slovy, že tohle pro něj není. Martinovi to bylo jasné. Kamarád poslouchal jen věci, které se zpívaly u táboráků a v hospůdkách s kytarou. Prostě starý trempík. A to byli stejně staří.

„Dáš si něco?“ zeptal se Jarda, který poznal, že Martin není ve své kůži.

„Nechci tě zdržovat,“ pokrčil rameny Martin.

„Tohle neřeš. Slíbil jsem, že počkám do půlnoci a není ještě ani jedenáct,“ mávl kamarád rukou a pohledem přivolal servírku.

SETKÁNÍ

Budík v telefonu byl neúprosný. Martin schoval hlavu pod polštář. Nebylo mu to nic platné. Na dnešní den byla spousta objednávek a pokud je měli stihnout, musel vstávat. Proklínal Jardu, že mu dovolil objednat si další piva. Hlavně nenáviděl sám sebe, že byl takový slaboch. Do postele se dostal až po půlnoci. Nespál ani pět hodin. Navíc v puse měl sucho jako na poušti. Nakonec odhodil deku a vyskočil z postele.

Risknul to. Tušil, že má v sobě zbytkový alkohol, ale do práce musel dojet včas. Proto se moc neohlížel na povolenou rychlost.

„Ahoj Lucko,“ pozdravil ženu v jeho věku, která seděla na svém místě na terase, popíjela kávu a hrála si své oblíbené hry na mobilním telefonu.

„Nazdar, kancelář je odemčená,“ zamumlala žena a víc mu nevěnovala pozornost.

„Alespoň, že tohle jsi zvládla,“ pomyslel si Martin a s batohem v ruce se vydal ke kanceláři.

Lucka nebyla zlá. Jen měla své mouchy. O práci víc mluvila, než by ji dělala. Zase uměla věci, které neuměl skoro nikdo jiný. Byla skoro inventář půjčovny. Kromě šéfa tu byla nejdéle pracující zaměstnanec. Pracovala tu už dvanáctý rok. To byl také jeden z důvodů, proč nemohla překousnout, že Martin, který tu byl druhým rokem, je její šéf.

Martin nastartoval počítač, zapnul kávovar a posadil se do kancelářského křesla. Okamžitě poznal, že v něm večer seděla Lucka. Sedačka byla nízko. Bylo mu jasné, že kolegyně zase šmejdila v objednávkách na dnešní den. To by mu až tak nevadilo. Rychle sáhl do skříně za sebou, kde měl osobní pokladnu. Jak předpokládal, byla odemčená. Lucka se hrabala i v ní. Neměl strach, že by chyběly peníze. V tomhle si věřili. Jen věděl, že mu kontroluje kasu, aby v ní neměl manko. To by hned za tepla volala šéfovi. Za ty dva roky se Martinovi nepodařilo přesvědčit šéfa, aby Lucka neměla klíče od kanceláře. Šéfův argument byl takový, že kdyby se Martinovi něco stalo, nikdo jiný by se do kanceláře nedostal. Což Martin chápal. Přesto se mu to nelíbilo. Nic s tím však nenadělal.

Ve chvíli, kdy otevřel objednávky, našel si stanoviště, které bylo mimo jejich půjčovnu, ale museli ho zavázat. Vytiskl svazku a vyšel z kanceláře. Včera odpoledne sice připravili všechno vybavení na dnešní výdej, ale bylo možné, že operátorky mohly během noci přijmout další objednávku.

„Dane, tady máš dnešní svazku, mrkni na to,“ došel Martin k řidiči a podal mu list papíru.

„Už ji mám,“ ušklíbl se Dan a pohledem kývnul směrem k Lucce, která seděla u buňky, kde přes sezónu bydlela.

Martinovi to bylo jasné. „Ok, tak to jsem rád. Ještě ti vytisknu smlouvy, připravím kasu a až dorazí brigoši, vezmi si Kubu a vyrazte,“

Když se Martin vrátil do kanceláře, kávovar byl zahřátý. Udělal si druhou ranní kávu a se šálkem v ruce vyšel ze dveří. Ještě v loňském roce chodil k sezení, které bylo před buňkou, kde přes sezónu

kolegyně bydlela. Byla to však chyba. Začala si myslela, že je tu stále vedoucí a podle toho se tak chovala. V letošním roce si Martin tuhle chybu odpouštěl. Stále se ke kolegyni choval slušně a s respektem, ale už se snažil nedávat ji najevo, že bez ní to tady nemůže fungovat. V tomhle směru byl šéf trochu slaboch a Martin se s tím musel vyrovnat po svém. Práce ho bavila a nechtěl o ni přijít.

Po osmé hodině vyrazil Dan s Kubou na stanoviště, kde měli vydávat lodě. Výdej sice začínal až v devět, ale na dnešní den toho měli hodně a kluci si museli všechno připravit. Martin si zatím pozval zbylé tři brigádníky a rozdělil jim úkoly na dnešní den. Všichni to byli kluci kolem sedmnácti let. Naštěstí na dnešní den měl kluky, které znal už z loňské sezóny, takže se ničeho neobával. Dokonce přišli všichni a včas. Což nebylo tak běžné. Problém s brigádníky byl v tom, že šlo o studenty, kteří měli svůj pohled na práci. Ale s těmi se většinou domluvil. Horší to byli s lidmi z ulice. Nejednou se stalo, že přišli lidé, co dva tři dny makali, potom si řekli o zálohu a Martin je třeba týden neviděl.

„Marián tu zůstane a ostatní běžte na oběd. Potom se vystřídáte,“ rozdělil Martin v poledne úkoly, když došel do výdejny. Během dne skoro třicet smluv. Zůstala jediná. Byl to nějaký sportovní oddíl, který si objednal pět tukanů, což byla třímístná kánoe. To, že doposud nikdo z nich nepřišel, Martina ani nepřekvapilo. U takových organizací to bylo běžné. Jen díky tomu, že to měli zaplacené dopředu, věděl, že dorazí.

„Stejně nedorazí,“ ozvala se Martinovi za zády Lucka.

„Proč myslíš?“

„Začíná se zatahovat,“ ušklíbala se kolegyně a s cigaretou vešla do haly.

„Tady se nekouří!“

Šlehla po Martinovi nepřátelským pohledem. Na okamžik zaváhala, ale nakonec vyšla ven. Martin věděl, že to Lucka ví. Sama ho to učila, že v hale, kde jsou uložené rafty, pádla a hořlavé látky na opravy nafukovacích lodí, se nekouří. Jen ho zkoušela.

Martin to nekomentoval, ve vratech do haly se otočil a vydal se ke kanceláři. Sám dostal chuť na cigaretu. Neměl však tolik štěstí. Ještě před dveřmi do kanceláře zaslechl za plotem hlasitý hovor. Po cestě se blížila početná skupinka mládeže. Bylo jasné, že je to ten sportovní oddíl, na který čekal.

„Ahoj,“ pozdravil asi čtyřicetiletý muž s vyholenou hlavou a vysportovaným tělem, „jdeme si pro lodě.“

Martin mu s úsměvem na rtech odpověděl na pozdrav. Vůbec ho nezaskočilo, že mu neznámý muž tyká. Mezi vodáky to bylo běžné. V počítači našel, co hledal a během chvíle vytiskl smlouvu. Mapu řeky s informacemi vedoucímu skupiny ani nenabízela. Pochopil, že jsou to stálí zákazníci.

Ve chvíli, kdy v kanceláři osaměl, počkal až se celá parta přesune k hale, kde už čekali brigádníci Lukáš s Radkem, aby se ujali vydávání věcí. Byli dvojčata, Martin je do dnešního dne nebyl schopen od sebe rozeznat a oni z toho měli legraci. Ale jinak to byli pracanti. Martin si zapálil cigaretu a sledoval partu vodáků. Byla to většinou mládež na hranici plnoletosti. Většinou kluci, mezi nimiž se ztratilo těch pět slečen.

„Ty nejdeš na oběd?“ zeptala se kolegyně, když se blížila ke svému sezení.

Martin jen odmítavě zavrtěl hlavou. Po včerejšku měl žaludek jako na vodě. Byl rád, že do sebe ráno dostal dva rohlíky se sýrem a rajčetem. Ve chvíli, kdy chtěl típnout nedopalek cigarety se zarazil. Něco ho na partě, co si přišla půjčit lodě, zaujalo. Spíš někdo. Znovu se ohlédl k hale. Tentokrát k té druhé, kde si skupinka rozebírala vesty. Pomalu přejížděl pohledem z jednoho na druhého. Nikoho známého nezahlédl. Už si začal myslet, že se mu to jen zdálo, když z vrat haly vyšel blondatý mladík s výraznými lícními kostmi. Byl vysoký a štíhlý. Ruce a nohy měl však vypracované. Martinovi však neušel jeho smutný pohled a jemně krojené rty. Okamžitě ho poznal. Jejich pohledy se na chvíli setkaly. Martin měl pocit, že ho mladík poznal. Okamžik na sebe hleděli, potom se blondák otočil k partě svých kamarádů a dělal, že se zapojuje do jejich veselého pošťuchování.

„Přestaň blbnout,“ okřikl v duchu sám sebe Martin. Došlo mu, že ten kluk si ho určitě nemohl pamatovat. Nejen, že byl opilý, ale sotva se minuli, když do něj mladík šťouchl. A po tom incidentu se svým otcem byl určitě blondáček rád, že na vše zapomněl. Martin na tom byl jinak. Nemohl vymazat včerejší událost ze své mysli. Byla to jen drobná epizoda s neznámým člověkem. Ale jeho zaujal ten smutný, skoro plačící pohled smutného kluka, který se navenek tvářil jako mistr světa. Martinovi se celá událost vracela i z jiného důvodu. Jako kluk zažil šikanu ze strany svého otce. Potajmu probřečel nejednu noc

do polštáře, aby o tom nikdo nevěděl. I to byl důvod, proč ho neznámý zaujal.

„Tady máš kasu a my jdeme s Kubou na oběd,“ ozvalo se Martinovi za zády.

Byl tak zamyšlený, že si ani nevšiml, že se vrátil Dan s Kubou a zaparkovali auto na dvoře. „Ok,“ zamumlal překvapeně, převzal od řidiče pouzdro s penězi a došel ke dveřím kanceláře. Přesto si neodpustil pohled ke skupince, která se připravovala na vodu. Ve chvíli, kdy stál u dveří, postřehl, že blondatý mladík ho sleduje pohledem. Martin neodolal a pokynul mu hlavou na pozdrav. K jeho překvapení udělal to stejné i neznámý blondák.

NEVYDAŘENÉ RANDE

Bylo krátce po sedmé hodině večer, když Martin zamknul kancelář. Pohledem ještě zkontroloval dvůr půjčovny. Vše se zdálo, jak mělo být. Haly zhasnuté, zamčené, nikde ani noha. Dokonce i lodě z příjmu, které spluly během odpoledne, byly uklizené. Martin se zahleděl k posezení. Lucka tam nebyla. Pochopil. Bývalá správcová určitě seděla u stánku s občerstvením a valila hostům klíny do hlavy. Bezpochyby do sebe určitě lila už několikáté pivo. Martin nad tím mávl rukou. Měl po práci a Lucka také, takže ho nezajímalo, co dělá ve svém volném čase. Pomalu došel k autu. Pohled na telefon ho upozornil, že je opět v časovém presu. Na devátou hodinu měl domluvené rande v jedné kavárně v sousedním okresním městě. Což znamenalo, že musí dojet domů, hodit sprchu, oholit se a vyrazit.

Nasedl do auta, pustil si přehrávač, a ještě dřív, než vyrazil se z reproduktorů ozvaly tóny oblíbené skladby kapely, na které včera pařil jako puberták.

„Ahoj bráška,“ zahlaholil Martin do telefonu, když přijal hovor přes sluchátko.

„Tak jak bylo včera na koncertě?“ ozval se Petr, Martinův o mnoho mladší bráška. Byl mezi nimi věkový rozdíl sedmnácti let.

Martin nemohl přeslechnout Petrův smutný tón v hlase. Důvod znal. Byl to právě jeho bráška, který ho přivedl k poslechu Komunálu. Kapely, která Martina zaujala nejdříve texty a po čase i hudbou. Netrvalo to víc jak rok, a byla jednou z jeho nejoblíbenějších. Pokud

to jen trochu šlo, jezdili s bráškou na všechny jejich koncerty. Včera však Petr nemohl. Měl noční a v práci nedostal volno.

„Co ti mám, bráška, povídat...“ zasníl se Martin při vzpomínce na včerejší koncert. „Jako vždy úžasné. Mělo to však jednu chybu,“ dodal okamžitě Martin.

„Stalo se něco?“ ozval se vyděšeně Petr.

„Jo, nebyli jsme tam spolu,“ usmál se Martin. Tušil, že tím bráškovi udělá radost. I přes věkový rozdíl si velmi dobře rozuměli a byli si velmi blízcí.

„Neboj, bráška, příště si to nenechám ujít,“ ujistil ho Petr a rychle se rozloučil. Musel se připravit do práce.

„Pozdravuj mamku,“ stačil Martin ještě říct do telefonu, než se rozloučili. Petr ho ujistil, že bude.

Martinův bratr byl od mala postižený. Jako dítě prodělal dětskou mozkovou obrnu. Během svého života prodělal několik operací. Přesto stále špatně chodil. To byl hlavní důvod, proč Petr žil i ve svých třídvaceti letech stále s maminkou. Oba měli každý jiného otce. Maminka byla vdaná dvakrát. Přesto si velmi dobře rozuměli. Kdykoliv to jen šlo, bral si Martin Petra k sobě na víkendy.

Bylo krátce po půl osmé, když Martin zastavil svůj zánovní vůz na plácku před svým domem. Neměl moc času, přesto si neodpustil, aby se pokochal pohledem na své vysněné bydlení. Dvoupatrová kamenná věž bývalé tvrze se tyčila na okraji malého skalnatého ostrohu nad vsí. Z tvrze se nic jiného nezachovalo. To však Martinovi nevadilo. Miloval historii. Hlavně středověk. Když se dozvěděl, že v jedné vesnici je na prodej věž středověké tvrze, okamžitě se nadchnul.

Prodal byt ve městě, vzal si úvěr a šel do toho. Většina jeho známých a kamarádů ho od toho zrazovala. Skoro všichni si mysleli, že se zbláznil. Ten si však stál za svým. Už dva roky nedělal nic jiného, než se hádal s památkáři, kteří mu sice nepřispěli ani korunou, ale navymýšleli si toho minimálně za desetitisíce. Přesto mu to neubralo nic z jeho nadšení. Mnohokrát musel uznat, že nebýt kamarádů, nevypadalo by jeho království, jak vypadalo. Věž byla opravená, měla novou střechu. V patře byl znovu dřevěný ochoz kolem dokola. Vycházelo se na něj z Martinovy ložnice. V přízemí měl Martin jednu velkou místnost, která sloužila jako kuchyň a obývací pokoj. Byla tam i koupelna se záchodem. V patře byly hotové už dvě místnosti. Jedna sloužila jako ložnice. Druhá měla být pokoj pro návštěvy. Zatím to však byla holá místnost bez zařízení. Ale v domě už byl rozvod topení. V koupelně a kuchyni tekla teplá voda. Kotel byl sice starší a někdy stávkoval, ale většinou fungoval. I záchod už byl napojený na septik.

Martinovi přineslo nové bydlení mnoho starostí a bezesných nocí. Přesto si byl stále jistější, že by nikdy neměnil. Splnil si jeden ze svých snů. Nebydlel sice na hradě, ale věž bývalé tvrze k tomu měla blízko. Navíc jeho dům stál nad vesnicí, na samotě a hned za humny měl les. Dole pod ostrohem protékala malá říčka, jejíž koryto se zakusovalo do všudypřítomných lesů v okolí. A na samotu si už Martin zvykl dávno. Po pětiletém nevydařeném vztahu si už nedělal iluze. Občas se s někým sešel, ale vždy to skončilo jednou, výjimečně dvěma nocemi sexu. Ten miloval, ale byl to pouze sex. Martin toužil nejen po něm. Chtěl s někým usínat, vedle někoho se probouzet. Rád by se vrátil

domů z práce a byl by šťastný, kdyby na něj doma někdo čekal. To se zatím nedařilo. O to víc se těšil na dnešní domluvené rande.

Před týdnem našel na jednom webu inzerát. Zkusil na něj odpovědět. I přes víru, že jednou potká někoho, kdo o něj bude stát, začínal poslední dobou podléhat pocitu, že je to všechno marné. Překvapilo ho, když se po dvou dnech dočkal odpovědi. A k Martinovu překvapení dokonce i s fotografií. To se běžně nestávalo. Už dva dny si intenzivně dopisovali přes whats app. Dnes se měli poprvé setkat face to face.

Martin se rychle probral ze snění. Vyskočil z auta a když vyběhl čtyři kamenné schody z poctivého pískovce, odemknul masité dubové dveře a vešel do svého království. I přesto, že ho tlačil čas, zapnul pressovač a udělal si malou kávu. Neodpustil si ani cigaretu. Potom zaběhl do sprchy. Tu zvládl rychle. Nejvíce času ztratil v ložnici, kde vybíral, co si má vzít na sebe. Na oblečení podle poslední módy, si nikdy nijak nepotrpěl. Ale chápal, že nemůže jet na první rande ve starých a ošoupaných kraťasech a sepraném tričku s logem firmy.

Do vedlejšího města dorazil na poslední chvíli. Měl ještě dvacetiminutovou rezervu, aby zaparkoval a došel do smluvené kavárny před devátou hodinou. Martin strašně nerad chodil někam na poslední chvíli. Naštěstí se zadařilo. Dokonce si stihl i zakouřit, než vešel do kavárny. Bylo tam celkem plno. Ale Martin nikdy nenechával nic náhodě, tak si udělal rezervaci dopředu.

„Dáte si ještě něco?“ zeptala se korpulentní servírka, když se natáhla po prázdném šálku od kávy.

Martin si objednal další kávu a k tomu perlivou vodu. S přibývajícím časem přestával věřit, že se dočká. Blížila se desátá hodina a Patrik nikde. Tak se měl jmenovat kluk na kterého tu už skoro hodinu čekal. Pět minut po desáté hodině poslal Patrikovi zprávu. Nemohl si nevšimnout, že zpráva nebyla doručena. I přes počínající nedůvěru se snažil zachovat si dobrou náladu. Byl typ člověka, který věřil, že lidé jsou v podstatě hodní a slušní. I přesto, že na to už mnohokrát doplatil. Servírka přinesla kávu a vodu. Martin zkusil zavolat na telefonní číslo, ze kterého si s Patrikem do dnešního večera psali.

„Volané číslo je nedostupné,“ ozvalo se ze sluchátka Martinova mobilního telefonu.

V tu chvíli si Martin začal být jistý, že dnešní večer opět naletěl nějakému kreténovi. Nestalo se to poprvé. Už dvakrát se mu stalo, že se s někým seznámil přes inzerát. Z počátku to vypadalo nadějně. Když však mělo dojít na setkání, tak se ten dotyčný neukázal, a navíc si vypnul i telefon.

„Co tu děláš!“

Martin se polekal. Přímo nad hlavou se mu ozval známý hlas. „Co tu děláš ty?“ zeptal se překvapeně.

„Já si myslel, že je to tvoje auto,“ pronesl Jarda místo odpovědi a posadil se naproti Martinovi, „jen jsem nechápal, co bys tu dělal?“

Martin počkal, až servírka obslouží kamaráda. Mezitím si v hlavě srovnával, co má Jardovi říct.

„Zas jeden, co nedorazil?“ překvapil Jarda Martina svým dotazem. „Nic neříkej!“ zarazil ho kamarád. „My dva si přece nebudeme lhát.“

Není to poprvé. Kdy ty pochopíš, že ne všichni lidi jsou stejně poctiví jako ty?“

„A co mám dělat?“ povzdechl si Martin a měl velký problém, aby si kamarád nevšimnul, že jen stěží zadržuje slzy. Plakal málokdy, ale dnes k tomu neměl daleko.

„Dej si panáka,“ pronesl Jarda po chvíli, kdy hleděl kamarádovi do očí.

„Mám tu auto,“ pronesl Martin bezmyšlenkovitě se zrakem sklopeným na desku stolu.

„Tak jednu noc nebudeš spát na svém hradě a vychrápeš se u mě. Na gauči obyčejného taxikáře,“ mávnul rukou Jarda a rukou přivolal servírku.

„Ráno musím do práce,“ protestoval Martin.

„Ok, tak se zase jednou vychrápu já u tebe na hradě,“ mávnul rukou Jarda a objednal pro Martina medového Jacka.

Ten chtěl protestovat, ale nakonec rezignoval. Byl rád, že dnešní večer nezakončí s tváří plnou slz na svém polštáři. Jak znal svého dlouholetého kamaráda, ten mu tu šanci nedá. Jarda byl svéráz, ale skutečný kamarád. „Škoda, že nejsi z našeho břehu,“ povzdychl si Martin a hodil do sebe panáka jediného tvrdého alkoholu, který dokázal vypít.

Neskončilo to jediným panákem. O půlnoci, když v kavárně zavírali, měl v sobě Martin už tři a k tomu tři lahvové Plzně. Sám sobě nadával, že opět řeší své problémy alkoholem, ale pomohlo mu to.

VOLNÝ DEN

Týden po nevydařené schůzce si Martin doslova vyžebrał dva dny volna. Byla sezóna a byl to malý zázrak, že šéf souhlasil. Martin však věděl, že pokud má dojet sezónu v plném nasazení, volno potřebuje. Neměl volno už přes měsíc, a cítil se hodně unavený. Pracoval denně deset i víc hodin. Zároveň chápal, že sezónní práce taková je. Od října do března zase nebylo do čeho píchnout a měl víc volna, než mu bylo milé.

Volného rána si užil se vším všudy. Byl letní srpnový den plný slunce. Když si odskočil na záchod, vrátil se do svého království a otevřel dveře na ohoz, odkud se vycházelo pouze z ložnice. Při pohledu na hodiny na zdi se pousmál. V tuhle dobu by normálně pil už druhou kávu a rozčiloval se s brigádníky. Dnes však zalezl znovu do postele, pustil si v přehrávači své nejoblíbenější cédéčko Komunálu a užival si volného rána. Před časem si udělal kompilaci skladeb, které miloval. Měl s tím velký problém, protože jich bylo hodně. Po několika týdenním přemáhání vybral skladby, které považoval za top. Ty si vypálil na cédéčko. U hudby znovu usnul.

Probudily ho až sluneční paprsky, které začaly prosvětlovat ložnici. Martin se spokojeně rozvalil na posteli a odhodil ze sebe lehkou přikrývku. Začal přemýšlet, co vlastně bude dělat. Už dlouho neměl volno a najednou mu došlo, že neví, co má dělat. Nakonec se rozhodl, že si uvaří dobrý oběd. Po dlouhé době poctivé domácí jídlo. Žádný bufet nebo restaurace. Nápad ho zaujal natolik, že stále nahý

seběhl do přízemí a otevřel ledničku. Měl tam spoustu zbytků, ale maso žádné. Mrazák byl sice plný, ale bylo by to na dlouho, než by bylo nějaké maso použitelné. Ani to Martinovi neubralo nic z dobré nálady. Ve vsi byla podniková prodejna nedalekého masokombinátu. Martin si udělal kávu, zapálil cigaretu a přes ložnici se vrátil na ochoz. Ze strany od ložnice nehrozilo, že by ho mohl někdo vidět. Bylo to stranou nad prudkým srázem, pod kterým tekla potok. Proto se nahý posadil do křesílka a užíval si krásného letního dne.

Ani desátá hodina neubrala nic z jeho předsevzetí, že si dnes něco uvaří. Bavilo ho to nejvíc, když měl pro koho. Dnes tomu sice tak nebylo, ale dostal chuť udělat něco sám pro sebe. Natáhnul na sebe staré riflové kraťasy, firemní tričko a když vklouzl do pantoflí, vyběhl ze svého království. Ve vsi koupil u řezníka maso a vedle v konzumu vše ostatní a během půl hodiny byl znovu doma. Zapnul si rádio a pustil se do vaření. Předtím však otevřel v celém domě okna dokořán. Nejen, že měl rád léto, ale tahle stará věž chtěla co nejvíce světla a vzduchu. Potřebovala co nejvíce větrat. Okna byla úzká, a navíc ve výšce víc než dva metry nad zemí, takže nehrozilo, že by mu do bytu nakukovali zvědaví turisté, kteří sem občas zabloudili. Proto si Martin mohl dovolit chodit doma jak na svět přišel.

„Tady je krásně,“ zaslechl Martin na ochozu, když dojídal poslední sousta svého vlastnoručně uvařeného obědu. Bylo sice už několik minut po čtvrté hodině odpolední, ale to mu nevadilo. Nikam nespíchal. Měl volno i zítra a rozhodl se, že si ho užije se vším všudy. V lednici už chladil dvě láhve oblíbeného vína.

„Dávej pozor, ať někam nespadneš!“ zaslechl Martin další hlas. Tentokrát mužský. Ten první patřil určitě nějakému dítěti. Věděl, že ze strany od ložnice nehrozí, že by se někdo k věži přiblížil. Musel by to být sebevrah nebo nějaký horolezec. Přesto se zvedl z křesílka a podíval se po okolí.

„Tady bydlí princezny?“ zaslechl Martin znovu ten dětský hlas. Přicházel zpoza rohu od místa, kde bylo udělané sezení z poraženého dubu.

„Kdysi tady bydlely, ale dnes už ne.“

Martin trochu znervózněl. Byl stále nahý. Pořád si byl jistý že z téhle strany ho nikdo vidět nemůže, přesto zašel do věže a seběhl do kuchyně. Tam na sebe natáhl domácí šortky a tričko. Do dřezu odložil talíř od jídla a udělal si kávu. Posadil se ke stolu pod oknem, ze kterého viděl na plácek, kde parkoval se svým autem. Bylo to na opačné straně, odkud před chvílí slyšel dětský hlas. Byl si jistý, že je to nějaká malá holčička. Musel se pousmát, když zaslechl, jak mluví o princeznách. Kdyby chudinka věděla, že tady bydlí jen jeden postarší chlap, byla by asi zklamaná.

„Mě už bolí nožičky,“ ozval se znovu ten dětský hlas.

Martin pochopil, že ti lidé sedí na posezení, které tam zbudovala obec. Bylo to nedaleko okna pod jeho obývánkem. Martinovi nepatřil pozemek pod tvrzí, proto musel strpět, že obec uváděla tvrz jako památku zajímavou pro turisty a nechala tam sezení udělat. Naštěstí sem zabloudilo jen málo turistů. Tvrz nebyla nijak významná, a kromě ní nebylo v okolí nic zvláštního k vidění. Tedy až na krásnou přírodu. Martina jen štválo, že i těch několik desítek turistů, kteří

k jeho domu dorazilo, dokázalo udělat dost nepořádku. Už ho nebavilo, aby chodil stále kolem svého domu a uklízel zbytky od pití a obalů od svačin. Nakonec se dohodl s obcí, že oni nechají vyrobit odpadkové koše a osadí je. Martin občas uklidí, co lidi vyhodí mimo, ale obec zajistí odvoz veškerého odpadu. Tudíž i Martinova. Což obě strany považovaly za gentlemanskou dohodu.

„Bráška, já potřebuji na záchod,“ zaslechl Martin, když seděl na pohovce a sledoval film. Mohl sice zavřít okno, ale byl krásný letní den.

„Tak se vyčůrej támhle v křoví,“ odpověděl ji neznámý muž.

Podle hlasu to byl spíš někdo mladší. Martin si občas užíval, že podle hlasu a rozhovorů odhadoval, kdo se mu zrovna producíruje pod okny.

„Ale já potřebuji kakat,“ začala popotahovat neznámá holčička.

„To si nemohla jít doma!“ ohradil se nervózně její doprovod. „Kde tady teď najdeme záchod?“

„Tady určitě bydlí nějaká princezna. Tak se tam zeptej, třeba tam mají záchod,“ nenechala se odbýt neznámá svým dětským hláskem.

„Nechod' tam!“ ozval se znovu ten mužský hlas, ale to už Martin zaslechl klepání na dveře svého bytu.

Na okamžik váhal. Nebyl žádná veřejná toaleta. Občas ho lidi otravovali. Chtěli si koupit něco k pití, ptali se na cestu a jiné věci. Ale, že by nějaká holčička hledala záchod, kam chodí princezny, to se mu ještě nestalo. Navíc měl dnes dobrou náladu, proto se zvedl z gauče a šel otevřít.

„Dobrý den, chtěla jsem se zeptat, jestli sem nechodí princezny na záchod?“ ozvala se malá, sotva šestiletá holčička s kudrnatými blondatými vlasy až na záda. Doslova jako nějaká princezna z pohádky.

„Tady už princezny nebydlí,“ odpověděl Martin s těžce zadržovaným smíchem. Holčička byla opravdu kouzelná. „Bydlím tady já, jsem jen starý sluha a hlídám to tady.“

„Takže sluha?“ zahleděla se na něho pátravě holčička a malou rukou se chytila za bradu a chvíli přemýšlela. „Tak to tady určitě máte záchod, kdyby přijela nějaká princezna?“

„No jistě. Musím tady být, kdyby princezna přijela a musím mít všechno připravené,“ přistoupil Martin na její hru, kterou však malá holčička myslela zcela vážně.

„Kačko!“ ozval se naštvaný hlas. „Tohle se nedělá!“

„Bráško, co vyvádíš? Tady pán je sluha a čeká na princezny. Má tu záchod a já už musím opravdu kakat.“

Martin ustoupil ze dveří a ukázal holčičce, kam má jít. I když nikdy neměl vlastní děti, pochopil, že pokud to neudělá, nastane mnohem větší katastrofa. Rychle jí ukázal, kde jsou dveře na vytouženou místnost a potom se ohlédl na muže, který holčičku doprovázel.

„Nezlobte se.“

Jejich pohledy se střetly. Zůstali na sebe překvapeně zírat.

„Nic se neděje,“ zablekotal překvapeně Martin a trvalo mu nějakou dobu, než se vzpamatoval, „musíme tam chodit všichni,“ pokusil se

přehodit celou událost na žertovnou notu a pomalu ustoupil, aby mladík mohl jít za holčičkou.

„To jste vy?“ zalapal překvapeně blondatý kluk, když procházel kolem Martina. Přesto využil toho, že mu Martin ukázal, kam zašla holčička a šel za ní. Ale neustále se ohlížel.

Martin na tom nebyl o mnoho lépe. Překvapeně sledoval mladíka, o kterém už několik dní věděl, že se jmenuje Jakub. Oslovovali ho tak spolužáci, když byl u něj v půjčovně. Byl to ten drzý mladík, který do něho neurvale strčil na koncertě. Ten smutný blondák, kterého si dost neurvale vyzvedl jeho despotický otec po konci koncertu. A ten samý sympaťák, který se objevil v jeho půjčovně s partou svých kamarádů před pár dny.

„Moc se omlouvám za svou sestřičku, nechtěli jsme vás rušit,“ ozval se mladík, který před sebou doslova tlačil svou sestru.

„O nic nejde,“ pokusil se Martin o úsměv. Předtím si stačil dát panáka a stál u kuchyňské linky. I on byl v šoku z toho, že poslední dobou nějak často potkává neznámého mladíka.

Kdyby byl věřící, považoval by to za nějaké znamení.

„Pane sluho, děkuji, že jsem si u vás mohla odskočit,“ vložila se do hovoru malá, „opravdu tu není žádná princezna?“

„Dej pokoj!“ okřikl ji nervózně její bratr. „Musíme si pospíšet, abychom stihli poslední autobus domů.“

„Já jsem sluha Martin.“

„Těší mě, já jsem Kateřina,“ zatvářila se důležitě malá slečna a přijala nabízenou ruku.

„A nemáš třeba žízeň?“ zeptal se Martin, kterému neušlo, jak se holčička pátravě rozhlíží po bytě.

„Máme žízeň?“ otočila se holčička na bratra, který stál za ní.

„Musíme pospíchat do vesnice na autobus,“ vysvětloval jí nervózně Jakub.

„Nechci vás zklamat, ale poslední autobus odjel v poledne,“ pokrčil smutně rameny Martin a pohlédl mladíkovi do očí.

„Vždyť měl jet po půl šesté!“

„Jsou prázdniny.“

Jakub se zatvářil zmateně. Pevně stiskl svou sestru na ramenou a oba zůstali rozpačitě stát.

„Mě bolí nožičky,“ začala plačtivě popotahovat Kačenka, „já to pěšky domů neujdu.“

„Odvezl bych vás, ale už jsem pil,“ pokrčil Martin smutně rameny a odvrátil tvář. Nemohl se dívat do smutné tváře té malé slečny. Bylo mu jí líto. Nikdy nesnášel pláč. „Jedině, že bych zavolal kamarádovi, jestli nemá čas,“ dodal vzápětí, když si vzpomněl na Jardu. A aniž by čekal na Jakubův souhlas, došel si ke stolu pro mobilní telefon.

„Tak smůla,“ povzdechl si Martin, když ukončil hovor. Kamarád měl zrovna rito do Prahy.

„Co budeme dělat, bráška,“ rozplakala se holčička, otočila se ke svému bratrovi a objala ho kolem boků.

„Já nevím,“ povzdychl si nešťastně Jakub. Jeho bezradnost nebyla hraná.

Martin pochopil, že oba sourozenci jsou na sobě hodně citově závislí. Jakub se k sestře choval jako ke křehké nádobě a ona na

bratrovi doslova visela. V první chvíli napadlo Martina, že by to risknul a oba sourozence odvezl. I přes dva panáky a pivo, které vypil. Najednou si však uvědomil, že ani neví kam. Proto se mladíka zeptal odkud jsou. S jeho odpovědí svůj náhlý nápad zavrhnul. S alkoholem v krvi si netroufnul jet do vedlejšího města.

„Já se bojím, Kubíku,“ zavzlykala malá slečna, a ještě pevněji objala bratra kolem boků.

„Neboj,“ povzdychl si její bratr a na čele se mu objevil pot.

„Otec pro vás nemůže přijet?“ zeptal se Martin s nadějí v hlase.

„Naši nejsou doma. Včera odjeli na služební cestu,“ odpověděl mu Jakub, který starostlivě hladil sestru ve vlasech. „A dole ve vsi není nějaký pension nebo hotel?“ chytil se mladík momentálního nápadu.

„Tohle je Bohem zapomenutý kraj,“ povzdychl si Martin, „nejbližší ubytování je až v deset kilometrů vzdáleném městě.“

„To já neujdu. Už nyní mě bolí nožičky,“ přidala se Kačenka k jejich rozhovoru a začala plakat ještě víc.

„Co kdybych ti udělal dobrý ovocný čaj s medem a přidal k němu kousek koláče? Sedneme si ke stolu a zkusíme něco vymyslet,“ nevydržel Martin ten její upřímný pláč a naklonil se k ní.

Kačenka s očima plnými slz pozvedla hlavu a podívala se na bratra.

Už z toho Martin poznal, že má vyhráno. Zaujal ji, a to bylo nyní nejdůležitější. Neměl srdce sledovat, jak ta malá princezna pláče.

„Nechceme vás otravovat,“ ozval se nesměle její bratr.

Martin se na něj ohlédl. Najednou před sebou neměl toho arogantního týpka z koncertu. Ani sebevědomého kluka z party, který dorazil před několika dny do jeho půjčovny. Stál před ním

vystrašený mladý kluk, který však vlastním tělem chránil svou malou sestřičku. A i přes své vyděšení dával jasně najevo, že nikdy nedovolí, aby té malé kdokoliv ublížil.

„Ještě mě napadlo, co kdybychom někde našli pohár dobré zmrzliny?“ obrátil se Martin k malé slečně, podřepil si na bobek a zahleděl se jí upřeně do tváře.

„A je vanilková?“ chytila se Kačenka a skoro zapomněla na svůj pláč. Přesto se stále pevně držela bratra kolem boků.

„Je vanilková a čokoládová dohromady, ale dáme na ni jahody a posypeme kakaem.“

„Tak to tedy jo. To já mám ráda,“ pousmála se Kačenka a rychle se podívala na bratra, „můžu bráška?“

Jakub váhal. Najednou nevěděl, co má dělat. Byly v bytě cizího muže, nevěděl, jak se dostanou domů, ale byla tu šance, že se Kačenka na chvíli uklidní a on snad něco vymyslí. Proto nakonec váhavě souhlasil. Přesto si neodpustil, aby Martina ostražitě sledoval.

„My dva si dáme kávu?“ navrhnul Martin mladíkovi.

Ten znovu zaváhal, ale nakonec souhlasil.

„Já jsem Martin,“ oddychl si Martin a podal mladíkovi ruku.

„Těší mě, já Jakub,“ představil se i bratr malé Kačenky.